

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/82/2024
Identifikačné číslo spisu: 6122272085
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6122272085.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanej S. H., narodenej XX. Z. XXXX, H., O. J. XXXX/XX, o zaplatenie 4 010,61 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 17Csp/74/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. novembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/9/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 22. marca 2023 č. k. 17Csp/74/2022-202 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3 134,61 €, úrok vo výške 2 186,36 €, úrok z omeškania vo výške 10,40 €, úrok z omeškania vo výške 604,18 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 974,61 € od 28. 01. 2022 do 23. 03. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 854,61 € od 24. 03. 2022 do 25. 04. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 734,61 € od 26. 04. 2022 do 25. 05. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 614,61 € od 26. 05. 2022 do 23. 06. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 494,61 € od 24. 06. 2022 do 27. 07. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 374,61 € od 28. 07. 2022 do 09. 09. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 254,61 € od 10. 09. 2022 do 24. 10. 2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 134,61 € od 25. 10. 2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu zamietol v časti o zaplatenie poplatku vo výške 36 €. Posledným výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami §§ 497 a 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z. z.“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplata sumy vo výške 4 010,61 € spolu s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania, a to na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril právny predchodca žalobcu (pôvodne Poštová banka, a.s., po zmene obchodného mena 365.bank, a. s., ďalej len „právny predchodca“) dňa 29. decembra 2017 so žalovanou (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“ alebo „úverová zmluva“). Žalobca si uplatnil voči žalovanej zákonné úroky z omeškania, a to vo výške 5 % ročne aj keď v súlade so zmluvnou dokumentáciou vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver žalobcovi úroky v zmluvne dojednanej úrokovej sadzbe vo výške 10,50 % ročne. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom z 3. októbra 2022 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), bola dňa 3. októbra 2022 pohľadávka voči žalovanej z titulu nezaplateného úveru na základe úverovej zmluvy postúpená žalobcovi.

2. Súd prvej inštancie považoval na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver v celkovej sume 6 300 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať formou 95 pravidelných mesačných splátok po 104,74 € a poslednou 96. splátkou vo výške 104,33 € splatnou dňa 25. decembra 2025. Počas trvania úverového vzťahu žalovaná uhradila z poskytnutej sumy úveru čiastku vo výške 1 592,94 €, z toho bola započítaná na istinu úveru suma 655,39 €, na zmluvne dojednaný úrok z úveru suma 842,51 € a na poplatky suma 95,04 €. Z dôvodu neplnenia zmluvných platobných povinností žalovanou, právny predchodca žalobcu úver riadne predčasne zosplatnil v zmysle ust. § 565 OZ. Poslednú výzvu pred zosplatením doručil žalovanej dňa 19. augusta 2019, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplata omeškaných splátok v sume 375,52 €. Výzva z 19. augusta 2019 zaslaná žalovanej doporučené dňa 20. augusta 2019 bola žalovanej preukázateľne doručená dňa 22. augusta 2019. Keďže žalovaná omeškané splátky nezaplatila, právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný, čo oznámil žalovanej listom zo 16. septembra 2019. Výzva zo 16. septembra 2019 bola žalovanej riadne doručená dňa 19. septembra 2019. Zosplatený úver bol vo výške 5 919,17 €, pozostávajúci z nesplatenej istiny vo výške 5 644,61 €, zmluvných úrokov vo výške 238,56 € a poplatkov za upomienky vo výške 36 €. Žalovaná svoj dlh uznala čo do právneho dôvodu a výšky dňa 2. marca 2020. Po vyhlásení predčasnej splatnosti do dňa vydania rozsudku súdu prvej inštancie bolo na žalovanú pohľadávku prijaté plnenie v sume 2 510 €. Žalovaná pohľadávka tak pozostávala z nesplatenej istiny vo výške 3 134,61 € (čo predstavovalo rozdiel medzi poskytnutým úverom v sume 6 300 € a plnením na istinu úveru v sume 3 165,39 €). Predmetom žaloby bol aj zmluvný úrok v sume 2 186,36 € (v súlade s R 5/2021) a úrok z omeškania v sume 10,40 € a 604,18 €, ako aj nárok na zaplata zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. z nesplatenej istiny do zaplata. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že splnenie notifikačnej povinnosti právnym predchodcom žalobcu preukázal žalobca predloženým oznámením o postúpení pohľadávky z 9. novembra 2022, a keďže sa jednalo o bankovú pohľadávku, predložil aj výzvu banky zo 16. septembra 2019 na zaplata dlžného zostatku úveru, ktorá bola žalovanej zasielaná doporučené. Keďže žalovaná bola napriek výzve banky na plnenie zo 16. septembra 2019 viac ako 90 dní v omeškani so zaplatením svojho splatného dlhu voči banke, týmto súd prvej inštancie považoval za splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému došlo dňa 3. októbra 2022, t. j. po 90 dňovom omeškani od výzvy na plnenie. Súd prvej inštancie preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že obsahovala všetky zákonné náležitosti a išlo o platný právny úkon. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, predložených listinných dôkazov a vyjadrení tak dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. V zmysle podania žalobcu doručeného súdu prvej inštancie dňa 6. februára 2023 prihliadol na nárok žalobcu v časti o zaplata poplatku vo výške 36 € ako na čiastočné späťvzatie žaloby, a preto konanie v tejto časti zastavil.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalovanej (podané voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu), viazaný

skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o žalobe žalobcu a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP ale zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP) ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP). Vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti odvolanie nebolo prípustné, a preto odvolanie žalovanej v tejto časti odmietol. Odvolací súd posúdil predmetnú vec podľa § 39 a § 52 ods. 1 OZ, § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V odôvodnení svojho rozsudku skonštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil predmetný spor ako spotrebiteľský a správne sa zaoberal aj skúmaním, či boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, dospel ale k nesprávnemu záveru, že toto postúpenie pohľadávky bolo platné (v dôsledku čoho bol žalobca aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní) konštatujúc dodržanie podmienok daných ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že pohľadávka právneho predchodcu žalobcu bola platne a v súlade so zákonom (§ 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách) postúpená na žalobcu, vec preto nesprávne právne posúdil.

4. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 92 ods. 8, veta prvá zákona o bankách, ktorá pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt vyžaduje výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že jej klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku [rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 27. októbra 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2020 a z 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020, ako aj rozhodnutie NS SR z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017). Konštatoval tiež, že banka (uvažujúca o postúpení pohľadávky), bola pre platné postúpenie pohľadávky povinná písomne vyzvať klienta na jej úhradu, a to v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt. Medzi výzvou (ktorú pre platné a účinné postúpenie pohľadávky nevyhnutne vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a samotným postúpením pohľadávky banky na iného veriteľa, musela tak byť nevyhnutne určitá časová súvzťažnosť. Ako vyplývalo z vykonaného dokazovania, žalobca za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách považoval výzvu zo 16. septembra 2019, táto bola ale urobená tri roky pred samotným postúpením pohľadávky, a teda akákoľvek časová súvislosť medzi touto výzvou a postúpením pohľadávky podľa odvolacieho súdu absentovala a nemala ani charakter výlučnej a samostatnej výzvy urobenej podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale mala charakter oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru obsahujúceho aj výzvu na úhradu dlžnej pohľadávky. V konaní predložené dôkazy (výzva žalobcu na zaplatenie z roku 2019 a výzva právneho zástupcu banky z 28. februára 2022) vzhľadom na ich obsah ako aj dátum ich vyhotovenia a doručovania, tieto zákonné podmienky podľa odvolacieho súdu nespĺňali, pretože nemali žiaden vzťah k právnomu úkonu postúpenia pohľadávky, od ktorého žalobca odvodzoval svoje postavenie veriteľa a aktívnu vecnú legitimáciu v spore a sledovali iný účel (splnenie podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a oznámenia žalovanej strane o podaní žaloby). Pred samotným postúpením pohľadávky (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky) tak žalobca nepreukázal akúkoľvek inú výzvu banky, v ktorej by banka v aktuálnom stave oznamovala svojmu klientovi aktuálnu výšku zameškanej časti záväzku klienta voči banke v súvislosti so zamýšľaným postúpením pohľadávky. Výzva, ktorá by predchádzala postúpeniu pohľadávky tak, ako je to zakotvené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, v spise absentovala. Odvolací súd uzavrel, že postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia zákonných podmienok bolo potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon bol absolútne neplatný (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu mal súd povinnosť prihliadať ex offi. Neplatnosť postúpenia pohľadávky v danej veci vyplývala pre odvolací súd aj z ustanovenia § 525 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky a žalobca tak v konaní nemal aktívnu vecnú legitimáciu, pričom jej nedostatok viedol k zamietnutiu žaloby. Odvolací súd doplnil, že mu bola známa určitá nejednotnosť aktuálnej rozhodovacej praxe ohľadom otázky platného postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na označené rozhodnutia NS SR bol však toho názoru, že platné postúpenie bankovej pohľadávky nemohla založiť akákoľvek výzva

banky adresovaná klientovi, ale iba samostatná a výlučná výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú banka urobí v súvislosti so zamýšľaným postúpením pohľadávky bankou na tretiu osobu. Vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku (o zastavení konania v časti o zaplatenie poplatku v sume 36 €), že tento nebol vydaný v neprospech žalovanej. Keďže odvolanie žalovanej smerovalo proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj proti tomuto výroku, odvolací súd odvolanie žalovanej v tejto časti odmietol.

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP a uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, „...posúdenia platnosti postúpenia pohľadávky voči žalovanej...“, platnosť ktorého založilo aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore. Právny názor odvolacieho súdu (bod 14.) obsiahnutý v napadnutom rozsudku, na základe ktorého odvolací súd posúdil neplatnosť postúpenia pohľadávky žalovanej, považoval dovolateľ za nesprávny z dôvodu, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na právnych názoroch NS SR, ktoré boli prekonané neskoršími, resp. novšími rozhodnutiami (judikát z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikovaný v Zbierke rozhodnutí NS SR pod č. 60/2018 a rozhodnutie NS SR z 27. septembra 2023 sp. zn. 9Cdo/165/2022). Podľa dovolateľa NS SR v označenom rozhodnutí (sp. zn. 9Cdo/165/2022) vyriešil nastolenú právnu otázku tak, že zákon, pre výzvu (v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách) neustanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti. Z predmetného ustanovenia pri žiadnej z výkladových metód nevyplývala povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. V zmysle označeného rozhodnutia NS SR banka nebola povinná osobitne upozorňovať, resp. informovať klienta/dlžníka, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu, bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Dovolateľ ďalej uviedol, že ak banka klienta/dlžníka písomne vyzvala na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, bolo možné takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením (pohľadávky), od ktorej doručenia musela uplynúť aspoň 90 dní a následne bolo možné pohľadávku postúpiť. Z výzvy na zaplatenie nemuselo výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musela z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejماً konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú mal dlžník uhradiť. Doplnil, že uvedenú právnu otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplynulo, že za výzvu na plnenie pred postúpením (podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak je jeho obsahom výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky. Dovolateľ sa stotožnil s týmto právnym názorom NS SR, resp. posúdením § 92 ods. 8 zákona o bankách a právny názor odvolacieho súdu, že pre naplnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle citovaného zákona bolo nevyhnutné, aby výzva obsahovala upozornenie na možné postúpenie pohľadávky (ak dlžník v lehote dlh neuhradí) považoval za nesprávny. Podľa názoru dovolateľa výzva právneho predchodcu na zaplatenie zo 16. septembra 2019 bola výzvou na zaplatenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže išlo o výzvu na zaplatenie presne špecifikovanej sumy dlhu (5 919,17 €), a pretože žalovaná bola v omeškaní čo i len časti tohto svojho záväzku dlhšie ako 90 dní, boli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky žalobcovi. Dovolateľ preto navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť vo výroku I. a vo výroku II.

6. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol (z procesného hľadiska) vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu (§ 424 CSP), za splnenia podmienok podania aj spisovania dovolania na to oprávnenou osobou (§ 429 ods. 2 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP), uvádza nasledovné.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Žalobca vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie právnej otázky postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, od ktorej záviselo rozhodnutie vo veci a dôvodil, že táto právna otázka je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd po preskúmaní veci musel konštatovať, že dovolateľ síce správne vymedzil pre rozhodnutie vo veci významnú právnu otázku, nestotožnil sa ale s dovolacou námietkou dovolateľa, že táto (právna otázka) bola zo strany odvolacieho súdu nesprávne právne posúdená a je dovolacím súdom riešená rozdielne. Dovolací súd k uvedenému uvádza, že sa riešením nastolenej právnej otázky síce zaoberal opakovane, jej riešenie ale zjednotil rozsudkom veľkého senátu NS SR (rozsudok NS SR z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025) publikovaným v zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2025 pod č. R 38/2025. Označený judikát odvolacieho súdu vyslovil právnu vetu, že „...Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný...“. S poukazom na judikát odvolacieho súdu R 38/2025, ktorý ustálil a zjednotil riešenie dovolateľom nastolenej právnej otázky týkajúcej sa platného postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, bolo nevyhnutné konštatovať správnosť postupu odvolacieho súdu, keď ten oznámenie právneho predchodcu žalobcu o predčasnej splatnosti úveru zo 16. septembra 2019, nepovažoval za osobitnú výzvu banky klientovi, (že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku), ktorú pre platné postúpenie pohľadávky predpokladá ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a vyslovil, že k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo.

13. Keďže nastolená právna otázka postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bola dovolacím súdom vyriešená ustáleno a nie je dovolacím súdom riešená rozdielne, prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP vyvodiť nešlo a pre dovolací súd preto vyplynul záver, že dovolanie nebolo možné považovať za prípustné.

14. Dovolací súd preto podľa § 447 písm. c) CSP o dovolaní rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia.

15. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania NS SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát NS SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.